

Sygn. akt II Ka 194/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Katarzyny Korneluk - Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2022 r.

sprawy **M. B.**

oskarżonego z art. 178 a § 4 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 13 grudnia 2021 r. sygn. akt II K 774/20

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt II na podstawie art. 42 §2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięć) lat z wyłączeniem pojazdów, do których prowadzenia wymagana jest kategoria T prawa jazdy;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 320 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 194/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 13 grudnia 2021 r. sygn. akt II K 774/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	<i>zmiana</i>
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

-----	-----	-----
-------	-------	-------

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>Zarzut oskarżyciela publicznego:</u></p> <p>- rażąca niewspółmierność orzeczonego wobec oskarżonego M. B. środka karnego, o którym mowa w art. 42 § 2 kk poprzez orzeczenie na podstawie art. 42 § 2 kk środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych jedynie na okres 3 lat, z wyłączeniem pojazdów, do których prowadzenia wymagana jest kategoria „T” prawa jazdy, podczas gdy okoliczności popełnienia tego czynu w stosunku do winy oskarżonego i jego społecznej szkodliwości przemawiają za koniecznością orzeczenia wobec oskarżonego wyżej wymienionego środka karnego na okres 5 lat bez zastosowania wyłączenia pojazdów mechanicznych, do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	których prowadzenia uprawnia kategoria „T” prawa jazdy	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut skarżącego okazał się zasadny jedynie w części, w jakiej Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i podwyższył okres zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do 5 lat, jednocześnie akceptując rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim związanego z wyłączeniem spod orzeczonego środka karnego pojazdów, do których prowadzenia wymagana jest kategoria T prawa jazdy, o czym szerzej poniżej.</p> <p>Wyprzedzając zasadnicze wywody należy podkreślić, iż w doktrynie jak również orzecznictwie pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną. Nie każda więc różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 kpk, ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Chodzi tu o tak istotne różnice ocen, że dotychczas wymierzoną karą można byłoby nazwać także w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie wskazanych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica między</p>		

karą wymierzoną, a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 września 2019 r., sygn. akt II AKa 280/19).

Wobec tego, Sąd Okręgowy po dokonaniu kontroli instancyjnej, uwzględniając podniesioną przez prokuratora w apelacji argumentację, doszedł do przekonania, iż okres orzeczonego środka karnego nosi znamiona rażąco niewspółmiernie łagodnego w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk i nie odpowiada dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 kk. Zgodnie z art. 53 kk, Sąd wymierzając karę, winien baczyć, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy sprawcy, uwzględniać stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, a także mieć na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, które winna sprawować kara, jak również potrzeby wynikające z prewencyjnych dyrektyw. Nadto, Sąd ferując wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o środkach karnych powinien zwrócić uwagę na właściwości i warunki osobiste sprawcy.

W ocenie Sądu Okręgowego z jednej strony Sąd Rejonowy uwzględnił wszystkie okoliczności sprawy zarówno obciążające jak również łagodzące, to jednak nie w pełni kierował się dyrektywami wymiaru kary stosowanymi przez odesłanie także do środków karnych.

Przechodząc do okoliczności faktycznych sprawy, w pierwszej kolejności należy wskazać na znaczną wysokość stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu stwierdzoną podczas badania u oskarżonego. M. B. w dniu 21 czerwca 2020 r. w godzinach od 8:00 do 15:00 wypił 0,5 litra wódki oraz piwo, a stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu po pierwszym pomiarze wykonanym o godz. 17:40 wynosiło 1,58 mg/l. W związku z tym stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu stanowiło 6-krotną wartość progową stanu nietrzeźwości określoną w art. 115 § 16 kk, tj. 0,5 ‰ lub 0,25 mg/l. O ile samo w sobie prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości jest naganne to zachowanie oraz okoliczności popełnienia czynu przez oskarżonego są rażąco naganne zwłaszcza, gdy oskarżony spożywając alkohol w trakcie dnia niemalże od razu wsiadł za kierownicę pojazdu. W tym miejscu należy również podkreślić w pewien sposób zuchwałość oskarżonego, biorąc pod uwagę fakt, że podróż pojazdem zakończyła się jedynie z uwagi na brak możliwości ponownego wyjechania z rzeki Ś.. Zeznania świadków potwierdziły okoliczność, iż alkohol wyraźnie wpłynął na zdolności ruchowo-motoryczne oskarżonego, co skutkowało niestabilnym torem jazdy, finalnie celowo zakończonej wjechaniem do rzeki. W tych okolicznościach Sąd Okręgowy był zobligowany do zmiany zaskarżonego wyroku w pkt II w zakresie orzeczonego środka karnego poprzez podwyższenie oskarżonemu okresu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do 5 lat, jednocześnie akceptując

rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim związanego z wyłączeniem spod orzeczonego środka karnego pojazdów, do których prowadzenia wymagana jest kategoria T prawa jazdy.

Jakkolwiek Sąd Okręgowy co do zasady zgadza się z argumentacją podniesioną w apelacji przez prokuratora, co skutkowało podwyższeniem okresu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, tym nie mniej Sąd Odwoławczy nie podzielił zapatrywań w zakresie orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Sąd Okręgowy podkreśla, że nie są to okoliczności w żadnym stopniu usprawiedliwiające naganne zachowanie oskarżonego, także z punktu społecznego – uczestników ruchu drogowego, jednakże należy zwrócić uwagę na to, że oskarżony prowadzi gospodarstwo rolne o areale 40 ha. W związku z tym zważywszy na obszar gospodarstwa, jak również brak innych osób, które mogłyby je poprowadzić w pełnym zakresie, (pomimo, iż jak wyjaśnił oskarżony formalnie gospodarstwo stanowi własność ojca, a rodzice jedynie pomagają oskarżonemu), specyfikę prowadzenia gospodarstwa (wysoki stopień mechanizacji), jak również nadchodzący intensywny dla rolników okres letni i jesienny związany z pracami polowymi przy zbiorach plonów, następnie przygotowaniem pól do kolejnych zasiewów, pozostawienie oskarżonemu uprawnień do kierowania maszynami rolniczymi, do których wymagana jest kategoria T w tej sytuacji jest celowe.

<p>Wymienione wyżej okoliczności, które legły u podstaw wyłączenia spod orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, pojazdów do prowadzenia których jest wymagana kat. T nie należy rozpatrywać przez pryzmat usprawiedliwiających naganne zachowanie oskarżonego. Tak ukształtowany ostatecznie wymiar środka karnego w ocenie Sądu Okręgowego pozwoli na spełnienie celów kary, zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak również generalnej, jednocześnie dając oskarżonemu szansę na przemyślenie swojego postępowania, zrozumieniu naganności swojego czynu, jak również zagrożenia jakie stwarza nietrzeźwy kierowca jako uczestnik ruchu drogowego, nie tylko dla siebie, ale przede wszystkim dla innych uczestników tego ruchu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę w pkt II zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego M. B. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat bez zastosowania wyłączenia pojazdów mechanicznych, z wyłączeniem pojazdów, do których prowadzenia wymagana jest kategoria „T” prawa jazdy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec częściowego uwzględnienia zarzutu Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w zakresie</p>		

<p>rozstrzygnięcia zawartego w pkt. II i na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat z wyłączeniem pojazdów, do których prowadzenia wymagana jest kategoria T prawa jazdy.</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>2.</p>	<p><u>Zarzut obrońcy oskarżonego:</u></p> <p>1. w zakresie uznania, że oskarżony kierował pojazdem w ruchu lądowym wykonując manewry na drodze wewnętrznej prywatnej prowadzącej do brodu przez rzekę (przy niekwestionowanych przez obrońcę w tym zakresie ustaleniach faktycznych) - na podstawie art. 438 pkt 1 kpk obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 178a § 1 kk poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż oskarżony M. B. w dniu 21 czerwca 2020 roku znajdując się w stanie nietrzeźwości kierował w ruchu lądowym samochodem marki N. (...) o nr rej. (...), wykonując manewry na drodze wewnętrznej prywatnej prowadzącej do brodu przez rzekę, a więc w miejscu gdzie odbywa się ruch pojazdów dostępny dla większej liczby osób, w sytuacji, gdy w okolicznościach sprawy, w odniesieniu do tego konkretnego miejsca po którym poruszał się pojazdem M. B. nie można uznać, by oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym w rozumieniu przepisu art. 178 § 1 kk - tym samym oskarżony M. B. w żadnym wypadku swoim zachowaniem nie wypełnił</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

ustawowych znamion przestępstwa stypizowanego w art. 178a § 1 kk,

2. w zakresie uznania, że oskarżony wyjechał na drogę publiczną podczas manewru zawracania na łące pomiędzy rzeką Ś., a drogą publiczną - na podstawie art. 438 pkt 2 kpk obrońca oskarżonego zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zapadłego w sprawie wyroku., a mianowicie:

- art. 5 § 2 kpk poprzez naruszenie wyrażonej w nim zasady in dubio pro reo polegające na ewidentnym rozstrzygnięciu przez Sąd

I instancji niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, tj. wątpliwości dotyczących tego, czy to faktycznie M. B. w dniu 21 czerwca 2020 roku w stanie nietrzeźwości kierował w ruchu lądowym samochodem marki N. (...) o nr rej. (...) na stosunkowo krótkim odcinku, drogi publicznej, na którą wyjechał podczas manewru zawracania na łące pomiędzy rzeką Ś., a drogą publiczną, czy też osobą kierującą tym pojazdem na tym odcinku drogi był M. W.;

- art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez brak wszechstronnego rozważenia przez Sąd I instancji zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz poprzez zachodzące sprzeczności pomiędzy istotnymi ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji, a treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na całkowicie dowolnym oraz bezpodstawnym przyjęciu, że M. B. w dniu 21 czerwca 2020 roku w stanie nietrzeźwości kierował w ruchu lądowym samochodem marki N. (...) o nr rej. (...) po

drodze publicznej na stosunkowo krótkim odcinku drogi publicznej, na którą wyjechał podczas manewru zawracania na łące pomiędzy rzeką Ś., a drogą publiczną w sytuacji, gdy zgromadzone w sprawie dowody, a w szczególności zeznania złożone przez świadków M. W., A. K., L. P. i D. O. nie wskazują wprost na tą okoliczność, zaś po między relacjami tych świadków istnieją istotne rozbieżności w tym zakresie, zaś w zasadzie żaden ze świadków składając swoje depozycje na kanwie postępowania dowodowego w sposób konsekwentny nie był w stanie wskazać, który z uczestników zdarzenia prowadził pojazd na tym odcinku;

- art. 424 § 1 pkt 1 i 2 § 2 kpk, art. 410 kpk, art. 92 kpk oraz

art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, nieuwzględniającej całokształtu materiału dowodowego oraz sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny dowodów, w szczególności czynienie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń w zakresie winy

i sprawstwa oskarżonego M. B., podczas gdy w omawianym zakresie, tj. w zakresie uznania, że oskarżony wyjechał na drogę publiczną podczas manewru zawracania na łące pomiędzy rzeką Ś., a drogą publiczną brak jest jakichkolwiek dowodów bezpośrednich wskazujących na sprawstwo i winę w ramach zarzuconego mu czynu, co przejawia się w szczególności w:

a) dokonaniu wybiórczej oceny wyjaśnień oskarżonego M. B. i uznaniu za wiarygodne tylko tych, w których „wyjaśnił, że kierował pojazdem w chwili, gdy wyjechał nim z rzeki, a następnie wracał na łące i wyjechał nim na drogę publiczną, aby ponownie wjechać do rzeki,

gdzie ustawił pojazd pod kładką”, podczas gdy na rozprawie przez Sądem I instancji oskarżony zgodnie z prawdą podał rzeczywisty przebieg inkryminowanego zdarzenia i zakwestionował, by prowadził pojazd poruszając się po drodze publicznej, zaś jego relacje w tym zakresie znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach naocznych świadków zdarzenia L. P., A. K., M. W. i D. P., co w konsekwencji spowodowało oparcie orzeczenia o winie oskarżonego tylko na jednym dowodzie obciążającym i pominięcie - bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska - dowodów dlań korzystnych;

b) wydaniu orzeczenia z naruszeniem zasady obiektywizmu polegającą na pominięciu przez Sąd I instancji - bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska — istotnych i korzystnych dla oskarżonego okoliczności, które zostały ujawnione w toku przewodu sądowego, w szczególności wynikających z treści zeznań świadka D. O. i M. W. złożonych na rozprawie przed Sądem I instancji, co niewątpliwie potwierdzało wersję przedstawioną przez oskarżonego M. B., czyniąc tym samym jego wersję za wiarygodną w tym zakresie;

c) całkowitym pominięciu przez Sąd I instancji sprzeczności pojawiających się w zeznaniach świadków A. K. i L. P., które to zeznania różniły się na poszczególnych etapach postępowania, zaś sprzeczności dotyczyły zasadniczych i najistotniejszych kwestii w ramach zarzutu postawionemu oskarżonemu M. B., a mianowicie dotyczyły

tego, kto faktycznie w dniu 21 czerwca 2020 roku wyjechał na drogę publiczną podczas manewru zawracania na łące pomiędzy rzeką Ś., a drogą publiczną, w konsekwencji czego Sąd I instancji sprzeczności tych nie wziął pod rozwagę i nie odniósł do nich w ogóle się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, choć niewątpliwie miały one istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu, a co więcej - dokonał ich nieprawidłowej oceny uznając, że wszystkie z nich potwierdzały sprawstwo i winę oskarżonego, podczas, gdy wszechstronna analiza tych depozycji powinna niewątpliwie doprowadzić Sąd I instancji do wniosków zgola odmiennych;

co w konsekwencji skutkowało w omawianym zakresie, w oparciu o treść art. 438 pkt 3 kpk, błędem Sądu I Instancji w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zapadłego w sprawie wyroku, mającym wpływ na jego treść, a polegającym na bezpodstawnym uznaniu przez tenże Sąd, że w realiach niniejszej sprawy oskarżony M. B. swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona zarzucanego mu występku stypizowanego w art. 178 a § 1 kk - w sytuacji, gdy oskarżony w dniu 21 czerwca 2020 roku nie kierował samochodem marki N. (...) o nr rej. (...) na krótkim odcinku drogi publicznej podczas manewru zawracania na łące pomiędzy rzeką Ś., a drogą publiczną.

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Zarzuty skarżącego okazały się niezasadne.

Wyprzedzając zasadnicze wywody Sąd Okręgowy wskazuje na błędne zestawienie w ramach jednego zarzutu naruszenia art. 7 kpk oraz art. 410 kpk bowiem oba przepisy mają charakter rozłączny. Z naruszeniem art. 410 kpk mamy do czynienia jedynie wówczas, gdy sąd opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź tylko na części materiału ujawnionego i jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności. W żadnej mierze natomiast dokonanie oceny dowodów i oparcie się na określonych z nich, przy jednoczesnym odmówieniu wiary dowodom przeciwnym nie stanowi naruszenia dyspozycji art. 410 kpk

Prezentowanie własnej, polemicznej, oceny dowodów, bez wykazania sądowi orzekającemu złamania zasady określonej w art. 7 kpk, nie może stanowić skutecznej podstawy odwoławczej, a w szczególności, gdy przedstawiona przez ten sąd ocena dowodów poddaje się kontroli instancyjnej i respektuje wymogi opisane w powyższym przepisie. Prezentowany podgląd wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 16 stycznia 2018 r. sygn. V KK 491/17. Ponadto zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego jest tożsamy z zarzutem naruszenia przepisów prawa procesowego, sprowadza się do zanegowania sprawstwa oskarżonego. Rolą obrońcy jako profesjonalnego podmiotu jest umiejętna zamiana dostrzeżonych potencjalnych uchybień Sądu

pierwszej instancji na właściwy rodzajowo zarzut wymieniony w art. 438 kpk, a nie ich powielanie. Wobec tego Sąd Okręgowy odniesie się do niego łącznie wraz z oceną zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego.

(pkt 1) Należy wskazać, iż w orzecznictwie prezentowane są poglądy, że przewidziane w art. 178a § 1 kk kryterium "ruchu lądowego" należy wiązać nie tyle z formalnym statusem konkretnej drogi, czy też określonego miejsca, lecz z faktyczną dostępnością i rzeczywistym jego wykorzystaniem dla ruchu pojazdów i innych uczestników. Wobec tego samo stwierdzenie, że do zdarzenia doszło na drodze leśnej, nie wyklucza możliwości przypisania czynu z art. 178a § 1 kk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2017 r. sygn. III KK 472/16). Ponadto w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r. IV KK 567/18 zaznaczono, że ruchem lądowym jest nie tylko ruch na drogach publicznych, w strefach zamieszkania, lecz także ruch w miejscach dostępnych dla powszechnego użytku.

Jak wynika z informacji Wójta Gminy L. z dnia 28 grudnia 2021 roku grunt, którym poruszał się oskarżony nie stanowi drogi publicznej, ale przedmiotowe nieruchomości są drogami dojazdowymi ogólnodostępnymi, na których może odbywać się ruch pojazdów i pieszych, ponadto w ewidencji gruntów nadano im status drogi. Teren ten wykorzystywany może być do dojazdu do posesji przez mieszkańców m. D.. Sposób urządzenia tego dojazdu wskazuje, że jest on wyznaczony i jest wykorzystywany systematycznie do

dojazdu i ruchu pojazdów, a nie tylko sporadycznie i w ograniczonym zakresie. Ponadto w realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że oskarżony kierował pojazdem marki N. (...) nr rej. (...) po drodze publicznej – wjechał na nią podczas zawracania, a więc wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia przy omawianiu zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego. Wobec powyższego ustalenia Sądu I instancji wskazujące, że oskarżony poruszał się w ruchu lądowym były prawidłowe i nie wymagały korekty.

Przechodząc do oceny dalszych podniesionych zarzutów należy stwierdzić, iż okazały się bezzasadne. Zarzut błędu "dowolności" jest tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego a nie tylko ograniczenia się do własnej oceny tego materiału (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 października 2021 r. sygn. II AKa 149/21).

Analiza całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonana w ramach kontroli odwoławczej utwierdziła Sąd Okręgowy w przekonaniu o słuszności ustaleń

oraz oceny materiału dowodowego poczynionych przez Sąd Rejonowy. Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyszczególnił, w jakim zakresie oraz z jakich względów obdarzył wiarą poszczególne dowody, a w jakim zakresie odmówił im wiarygodności. W związku z tym apelacja obrońcy stanowi polemikę z prawidłowymi wywodami Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim.

(pkt 2 a) Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 stycznia 2016 r. II AKa 151/15 wyjaśnienia oskarżonego, jako dowód w sprawie stanowiący wypowiedź osoby najbardziej zainteresowanej przebiegiem - a przede wszystkim - wynikiem postępowania karnego, zawsze należy oceniać ze szczególną wnikliwością. W pierwszej kolejności należy mieć na uwadze, że złożone w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnienia oskarżonego przeważnie będą posiadały większy walor dowodowy, aniżeli wyjaśnienia złożone w postępowaniu jurysdykcyjnym. Wpływ na to mogą mieć różne czynniki, w szczególności krótszy upływ czasu dzielącego złożenie wyjaśnień i chwilę popełnienia przestępstwa, z czym z kolei wiąże się to, że podejrzany składa je w zgodzie ze swoją najlepszą wiedzą i pamięcią, nie ma czasu na przygotowanie swoich wyjaśnień, które byłyby ukierunkowane na uniknięcie odpowiedzialności karnej. Ponadto bardzo często na tym etapie żałuje popełnienia czynu zabronionego i chce aby złożone wyjaśnienia uczyniły zadość nagannemu zachowaniu. Oczywiście jest również to, że przyznanie się do winy czy też przejawianie krytycznego stosunku

do popełnionego przestępstwa może i z reguły powinno być rozstrzygane jako okoliczność łagodząca. (por. Gruszecka D., [w:] Skorupka J. (red.) i in., Proces karny, Warszawa 2017, s. 427). Co do tego nie powinno być wątpliwości, gdyż są to okoliczności powszechnie znane i wiedział o tym oskarżony, który jako osoba mająca już kontakt z organami ścigania miał świadomość wagi składanych wyjaśnień, a szczególności tych, w których oskarżony przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Niezasadne jest stwierdzenie przez skarżącego, że błędem było odmówienie wiary wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego w toku postępowania sądowego. W zasadzie skarżący nie wskazał dlaczego wyjaśnienia złożone 7 miesięcy po zatrzymaniu mają być wiarygodne. Próba wykazania, że oskarżony nie wiedział co to jest droga publiczna jest nielogiczna i sprzeczna z doświadczeniem życiowym, jeżeli oskarżony przez wiele lat był uczestnikiem ruchu drogowego. Również tłumaczenie, że oskarżony złożył wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym przyznając się do popełnienia czynu, bo przesłuchanie odbyło się pod wpływem presji i szoku są jedynie przyjętą linią obrony. Oskarżony miał pełną świadomość jakie znaczenie mają składne wyjaśnienia, a w szczególności te w których osoba przyznaje się do popełnienia zarzucanego czynu. Należy również mieć na uwadze, że pewną konsekwencją takiego stanowiska procesowego była treść pisma procesowego z dnia 25 czerwca 2020 roku o odstąpieniu od wymierzenia kary i orzeczenie

środka karnego w najniższym rozmiarze.

W wyjaśnieniach złożonych 23 czerwca 2020 roku oskarżony podał, że przyznaje się do popełnienia czynu, ale również opisał przebieg wydarzeń. Sąd Okręgowy stwierdza, iż w niniejszej sprawie nie wystąpiły żadne okoliczności przemawiające za uznaniem, że złożone przez oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnienia, były złożone pod presją ze strony funkcjonariuszy policji. Zarzuty oskarżonego w tym zakresie nie znajdują w żaden sposób poparcia w materiale dowodowym, a oparte są jedynie na oświadczeniach oskarżonego. Oskarżony nie zgłaszał żadnych uwag do protokołów przeprowadzanych czynności przez funkcjonariuszy policji. Wobec nie skorzystania z żadnych tego typu uprawnień i nie przedstawienia żadnych dowodów na tę okoliczność, nie sposób uwzględnić zarzut, że oskarżony nie wiedział co to jest droga publiczna. To w złożonym piśmie procesowym oskarżony opisał motywy swojego zachowania – przestawienia pojazdu związane z chęcią umożliwienia ruchu drogowego.

W tym miejscu należy wskazać, że zeznania M. W. są zgodne z wersją wydarzeń podaną przez oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego. Świadek wskazał, że przejechał przez betonowe płyty dwa razy i zaparkował pojazd przy brzegu rzeki. Gdy oddalił się i po pewnym czasie wrócił, samochód stał w innym miejscu, w wodzie blisko kładki. Świadek wskazał, że nie wie kto przestawił pojazd, ale zebrany materiał dowodowy wskazuje, że nie było tam innych osób,

które by wykonały ten manewr, poza oskarżonym i świadkiem. W ocenie Sądu Okręgowego już te dowody pozwalały na przypisanie oskarżonemu czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

(pkt 2 b,c) Należy zauważyć, że bezpośrednimi świadkami zdarzenia były L. P., A. K. oraz D. O., osoby młode, które obserwowały dynamiczne zdarzenia z udziałem oskarżonego i świadka. Sąd I instancji dostrzegł różnice w zeznaniach tych osób, ale wydaje się że były one składne w sposób szczery i spontaniczny. Uzupełnieniem tych zeznań były wypowiedzi A. P. i R. K., którzy jednoznacznie wskazali, że mężczyźni zmieniali się podczas jazdy, zaś do rzeki wjechał mężczyzna, który z opisem ubioru odpowiadał oskarżonemu. Zeznania L. P., A. K. oraz D. O. opierały się na obserwacji zdarzenia, które było dla nich stresujące, tym bardziej, że mężczyźni zachowywali się wulgarnie, zwracali się bezpośrednio do dziewczynek. Często zdarza się, iż nie wszyscy świadkowie widzą zdarzenie od początku lub też z uwagi na sposób obserwacji nie rejestrują jego pewnych fragmentów. To jednak nie mogło w przedmiotowej sprawie wskazać, jak podnosił skarżący, aby uznać te wypowiedzi za niewiarygodne. Świadek D. O. składając zeznania 19 października 2021 roku wskazała wprost, że nie pamięta szeregu okoliczności zdarzenia, a fakt, że nie wspomniała o wyjeździe na drogę publiczną nie może wskazywać, że taka okoliczność nie miała miejsca, jeżeli wynika ona z innych dowodów. Zeznania A. K. na które powołuje się skarżący były wiarygodne, gdyż M. W. wskazał, że on również kierował pojazdem nad rzeką, nie klucza to zaś, że w końcowym

etapie zdarzenia manewr w postaci poruszania się drogą nad rzeką i wyjazdem na drogę publiczną został zrealizowany przez oskarżonego, tak jak opisał to w swoich wyjaśnieniach w postępowaniu przygotowawczym. Ponadto opis wyglądu odzieży i umiejscowienia mężczyzn podany przez świadka L. P. dotyczył przejazdu mężczyzn z dużą prędkością od m. D. do C., a nie manewrów wykonywanych w okolicy rzeki.

Mając na uwadze przedstawione powyżej wywody, niezasadny okazał się również zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk. Zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk odnosi się tylko do wątpliwości, które ma i których nie był w stanie rozstrzygnąć organ procesowy rozpoznający sprawę, nie zaś do zastrzeżeń strony niezadowolonej z ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy. Sformułowany przez skarżącego zarzut pokrywa się w istocie z zarzutami naruszenia art. 7 kpk

w zw. z art. 410 kpk. Naruszenie art. 5 § 2 kpk jest możliwe wyłącznie wówczas, gdy sąd po wyczerpaniu inicjatywy dowodowej i dokonaniu oceny dowodów zgodnej z art. 7 kpk, powziął wątpliwości odnośnie ustaleń faktycznych i pomimo tego rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Co więcej, w tym zakresie miarodajne są wątpliwości organu procesowego, a nie strony postępowania. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2019 r. o sygn. V KK 290/18, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2019 r. o sygn. IV KK 651/19, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 października 2020 r. V KK 353/20).

Naruszenie art. 5 § 2 kpk może mieć miejsce jedynie w sytuacji,

gdy na gruncie konkretnej sprawy wystąpią takie niewiadome, których nie można usunąć w procesie oceny dowodów. Obrońca we wniesionej apelacji takich wątpliwości nie wykazał. Zarzut sprowadzał się do ogólnego stwierdzenia, że w sprawie doszło od naruszenia normy art. 5 § 2 kpk polegających na tym czy to faktycznie oskarżony w dniu zdarzenia kierował pojazdem marki N. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym na drodze publicznej. Tymczasem przeprowadzona przez Sąd pierwszej instancji ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności zeznań świadków, dowodami przeprowadzonymi z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a także w korelacji z okolicznościami niniejszej sprawy prowadzi do wniosków, że w sprawie nie wystąpiły żadne niedające się usunąć wątpliwości w zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu.

Niezasadny okazał się również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który ma charakter wtórny wobec zarzutów natury prawa procesowego. Tym samym niezasadność zarzutów związanych z oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego implikuje niezasadność zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Okręgowy w Siedlcach dokonując kontroli instancyjnej uznał, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd pierwszej instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne, mocne oraz logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne.

Analiza całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, pozwala na pozbawione wątpliwości stwierdzenie, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanego mu czynu z art. 178a § 1 kk.	
Wniosek	
obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. B. od popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu zabronionego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutów skutkowałą bezzasadnością wniosku obrońcy.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z 13 grudnia 2021 r. sygn. akt. II K 774/20- utrzymany w mocy w pkt I, III-V.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Brak przesłanek z art. 439§1 pkt 1-9 kpk oraz z art. 440 kpk, podlegających uwzględnieniu niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia skutkowało utrzymaniem w mocy zaskarżonego wyroku w pkt I, III-V.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok zmieniono w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt II i na podstawie art. 42 § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat z wyłączeniem pojazdów, do których prowadzenia wymagana jest kategoria T prawa jazdy.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Częściowe uwzględnienie zarzutu apelacji prokuratora skutkowało zmianą wyroku w zakresie pkt II o czym szerzej w rubryce 3.1.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----

Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----

6. Koszty Procesu	
--------------------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Na podstawie art. 636 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 626 § 1 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 320 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Za takim rozstrzygnięciem przemawia sytuacja materialna oskarżonego, bowiem osiąga stały dochód i jest w stanie uregulować należności sądowe.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 13 grudnia 2021 r. sygn. akt II K 774/20
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości
# w części	# co do winy
#	co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 13 grudnia 2021r. sygn. akt II K 774/20	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana